

[Pia Christmas-Møller]

om så vigtige emner, at det er svært at forestille sig, at nogen kan være imod det. Man kan bare bruge negationsmetoden: Hvem kan være imod, at man skal afskaffe mangelen på praktikpladser? Jeg kender ikke nogen, der kan være imod en sådan fin hensigt.

Den tidligere debat i dag har jo også afsløret, at et massivt flertal herinde ønsker at afskaffe adgangsbegrænsningen.

Hvad angår spørgsmålet om en forøgelse af erhvervs- og arbejdsmarkedsuddannelsernes optagelseskapacitet, er vi også enige. Det er jo et centralt element i det tidligere omtalte ATB-forlig. Der er tale om en voldsom udvidelse af kapaciteten inden for arbejdsmarkedsuddannelserne i øjeblikket.

Så alt i alt vil jeg godt opfordre Socialdemokratiet til at revurdere deres opfattelse af de to lovforslag, som har mulighed for at blive vedtaget i indeværende samling, så de unge har mulighed for at få gavn af det allerede fra 1. juli. Jeg vil godt bede Socialdemokratiet om at tænke over sagerne endnu en gang. Der er tid til det.

Vi må afvise beslutningsforslaget, som det er, men som det er fremgået, deler vi en række af de holdninger, som ligger til grund for forslaget.

Aage Frandsen (SF):

SF er helt enig i de intentioner, der ligger i Socialdemokratiets forslag. Vi er også enige i en række af de konkrete ting, der ligger i forslaget. En række af de forslag, der ligger her, svarer til forslag, vi selv er kommet med.

Det gælder f.eks. forslaget om at sikre praktikpladser. Det foreslog vi i forbindelse med ændringen af erhvervsuddannelsesloven her i foråret. Den 28. marts, tror jeg, det var, var vores ændringsforslag til afstemning:

»Alle elever skal sikres praktikplads. Hvis det ikke er muligt at sikre praktikplads til alle, skal der i tilknytning til nogle af undervisnings- og forskningsministeren udpegede skoler indrettes værkstedsskoler, som herefter helt eller delvis udgør praktikplads for eleverne.«

Desværre måtte Socialdemokratiet jo på baggrund af forliget med regeringen om erhvervsskolerne stemme imod dette forslag.

Vi er helt enige i, at der bør være praktikplads til alle. Det er meningsløst, at et halvt år efter, at skoleåret sluttes, er der 16 pct., som det

var sidste år, der ikke har fået praktikplads. Den eneste måde, man kan sikre det på, er ved at anvende både pisk og gulerod. Pisk ved, at man siger til arbejdsgiverne: I skal betale under alle omstændigheder, uanset om I tager unge eller ej. Og gulerod ved, at man siger til arbejdsgiverne: Når I nu tager nogle unge, så får I dem forholdsvis billigt. Det er det eneste middel, der virker.

Når nu alle er enige om, at praktikpladser burde sikres, og at der ikke bør være mangel på praktikpladser – for nu at citere fru Pia Christmas-Møller – så bør man også her i Folketinget blive enige om at finde en metode.

Et andet område, hvor vi også er helt enige i forslaget, er med hensyn til kommunernes rolle i erhvervspolitikken. Vi er klart uenige i regeringens opfattelse, at kommunerne bare er nogle, der skal holde sig helt i baggrunden, når det drejer sig om erhvervspolitik. Tværtimod er vi helt enige med Socialdemokratiet i, at kommunalfuldmagten skal ændres, og at der skal være mulighed for, at kommunerne kan være aktive på erhvervsområdet og altså også føre selvstændig erhvervspolitik.

Den skelnen mellem, hvad der er det offentlige, og hvad der er det private, er helt forældet og vel også kun noget, vi har i Danmark, i modsætning til, hvad man har andre steder i Europa. Der har man indset, at det er naturligt, at det offentlige også går ind i erhvervspolitik.

Også når det gælder erhvervs- og uddannelsesvejledningen, er vi helt enige i, at den bør styrkes. Og det er ikke bare noget, man siger. Det betyder rent faktisk, at det koster penge, og det er et spørgsmål, om regeringen, når man er enig i sådan nogle formålsbestemmelser, også er enig i, at der skal ydes nogle midler.

Vi er også enige i, at det er nødvendigt, at der skaffes særlige job- og uddannelsesstilbud til de unge, der har særlige problemer på grund af manglende erhvervs erfaring og manglende uddannelsesaktiviteter. Måske er det nok netop den gruppe, man i særlig grad burde interessere sig for, når man skal lave særlige ordninger. Der er nok en tendens til, at regeringen i sine forslag laver særlige ordninger for alle unge i stedet for at sige, at der er en særlig gruppe, der skal hjælpes særskilt, mens der ikke behøver at blive lavet særlige foranstaltninger for andre, som i en kortere eller længere periode er uden for arbejdsmarkedet.